

Arrest

nr. 95 484 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn, afkomstig uit Al-Adhamiyah (Bagdad). U verklaart dat uw vader op 23 november 2008 werd meegenomen door interventietroepen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken omdat zij hem enkele vragen wilden stellen. Uw vader zou nooit meer zijn teruggekeerd. Na deze gebeurtenis zou u samen met uw moeder, zussen en broers van Al-Saleekh (Bagdad) naar Al-Adhamiyah zijn verhuisd. U verklaart dat u vanaf 2008 in Adhamiyah begon te werken als taxichauffeur. In 2011 zou er een controlepost zijn aangevallen waarbij de bemanning van de controlepost zou zijn vermoord. U zou na dit incident zijn gearresteerd met andere jongeren, maar u zou op dezelfde dag nog zijn vrijgelaten omdat het een willekeurige arrestatie was. U verklaart dat u op 13 juli 2011 werd gearresteerd met verschillende

andere personen, omdat er een aanslag was gepleegd op meerdere plaatsen in Bagdad. Zij zouden u in de gevangenis van de luchthaven hebben gestoken en u na vijf dagen hebben vrijgelaten. U zou niet zijn ondervraagd, maar mocht de gevangenis verlaten nadat u uw handen voor een scanner had gehouden. U zou via andere vrienden iemand uit de buurt hebben leren kennen die voor de militaire inlichtingendienst werkt. U zou hem, S.(...) A.(...) Q.(...), gevraagd hebben of u daar ook werk kon krijgen. Hij zou u gezegd hebben dat hij het kon regelen als u hem 1000\$ zou betalen en hem een dossier zou geven met alle nodige documenten. Op 23 december 2011 zou u hem de documenten en het geld hebben overhandigd. Begin februari 2012 zou u via S.(...) te horen hebben gekregen dat u gauw iets meer te weten zou komen om uw werk te beginnen. Hij zou u gezegd hebben dat u zich moest klaarmaken om binnenkort een opleiding te starten. Op 18 februari 2012 zou u een dreigbrief hebben gevonden aan uw garage van Al-Qaeda waarin staat dat er een vergelding is tegen u en uw familie omdat u met de overheid hebt samengewerkt. Omdat u schrik had voor uw leven, besloot u het land te verlaten. U zou eerst uw moeder, broers en zussen naar uw oom in Seba Abkhar (Bagdad) hebben gebracht. U verklaart dat u nu als deserteur zal worden beschouwd omdat u uw job bij de inlichtingendienst niet hebt aangevangen. U stelt op 20 februari 2012 Irak te hebben verlaten via Turkije. Vanuit Turkije zou u per vrachtwagen naar België zijn verder gereisd tot u op 28 februari 2012 in Brussel aankwam en waar u dezelfde dag nog uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 4.05.2011, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 8.05.2011, uw voedselrantsoenkaart, uitgereikt op 28.03.2006, geldig voor 2010-2011, uw woonstbewijs, uitgereikt op 11.01.2011, het militair boekje van uw vader, afgegeven op 12.06.2000, de overlijdensakte van uw neef N.(...) F.(...), afgegeven op 27.12.2006, de overlijdensakte van uw neef Y.(...) F.(...), afgegeven op 20.06.2008, overlijdensakte van oom T.(...) F.(...) M.(...), afgegeven op 26.12.2006, een attest van de gemeente in verband met uw sollicitatie bij de inlichtingendienst en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw aanstelling bij de militaire inlichtingendienst. Uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen worden bijgevolg ook als ongeloofwaardig beschouwd aangezien deze het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw (toekomstige) aanstelling bij de militaire inlichtingendienst. Zo dient er in eerste instantie opgemerkt te worden dat u in geen enkel geval hebt kunnen aantonen dat u in de toekomst zou worden aangenomen bij de militaire inlichtingendienst. Het enige document dat u neerlegt ter staving van uw aanstelling is een attest van de gemeente dat gericht is aan de militaire inlichtingendienst en waarop uw adres bevestigd wordt. Ook al zou dit document volgens u aantonen dat u werd aangenomen (gehoorverslag CGVS, p. 13), toch dient hier worden opgemerkt dat dergelijk attest niet aantoonde dat u ook daadwerkelijk tewerkgesteld zou worden bij de militaire inlichtingendienst. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn. Dit document heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Verder dient er gewezen te worden op het feit dat u enkel en alleen via een buurtbewoner, S.(...), die ook werkzaam is bij de inlichtingendienst, vernomen hebben dat u een opleiding mocht starten en dat u aangenomen was (gehoorverslag CGVS, p. 12-14). Wat betreft de contacten die u had met deze wijkgenoot en tevens tussenpersoon om aan deze job te geraken, dient er verder gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaart u in eerste instantie dat 'hij geen vriend is, maar in uw wijk woont' (gehoorverslag CGVS, p. 11) en dat u via een oude vriend te horen kreeg dat hij bij de militaire inlichtingendienst werkt (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarna verklaart u dan weer dat u al lang bevriend bent met hem (gehoorverslag CGVS, p. 12). U zou via S.(...) vernomen hebben dat u in Al-Thawra een opleiding zou moeten volgen en dat u gauw meer nieuws zou krijgen. Wanneer u gevraagd werd of u nog meer informatie had gekregen over uw aanstelling, antwoordt u van niet. Het is dan ook eigenaardig dat u even later weer veel meer details kunt geven over uw aanstelling over de duur van uw opleiding, de start ervan en de plaats waar u zou terechtkomen en welke taken u zou moeten vervullen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is echter niet geloofwaardig dat uw buurtgenoot, die niet eens een zeer belangrijke functie zou uitoefenen (gehoorverslag CGVS, p. 12), verantwoordelijk zou zijn om dergelijke informatie aan u door te geven. Wanneer u daadwerkelijk zou zijn aangenomen bij de inlichtingendienst, kan er van u verwacht worden dat u hiervoor ook de nodige documenten kunt neerleggen die uw verklaringen kunnen staven. Het ontbreken daarvan in combinatie met uw gebrekkige verklaringen zorgen ervoor dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw (toekomstige) aanstelling bij de inlichtingendienst en de problemen die daaruit voortvloeien.

Voorts dient er gewezen te worden op het feit dat het hooguit eigenaardig dat u aan een job bij de militaire inlichtingendienst zou geraken zonder een sollicitatiegesprek te hebben gehad en door enkel en alleen geld te betalen aan uw 'vriend' en wat identiteitsdocumenten en een attest van de gemeente op te sturen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 13). Wanneer iemand solliciteert bij een job voor dergelijke organisatie moet deze persoon immers een grondige screening ondergaan. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, reageert u dat zij met het attest van de gemeente meer informatie over u zouden kunnen vinden en dat zij u zo zouden kunnen screenen (gehoorverslag CGVS, p. 15, 20). Het attest bevestigt echter enkel en alleen uw adres. Het is dan ook ongeloofwaardig dat men u zou kunnen screenen op basis van dit attest. Het is dan ook in geen enkel geval geloofwaardig dat u zomaar zou worden aangenomen en zomaar mocht deelnemen aan een opleiding in het kader van uw indiensttreding. Het is evenmin geloofwaardig dat u, omdat u 1000 dollar betaalde om aangesteld te kunnen worden, niet op sollicitatiegesprek moest gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien is uw kennis over de inlichtingendienst dermate ontoereikend waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw toekomstige aanstelling. U hebt niet eens een idee wie er aan het hoofd staat van deze organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 14). U hebt bovendien niemand anders van de organisatie ontmoet naast uw wijkgenoot S.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Verder dient er opgemerkt te worden dat het hooguit eigenaardig is dat u uw vrienden, waarvan u vermoedt dat zij u hebben verklikt (gehoorverslag CGVS, p. 22), onmiddellijk vertelde over het feit dat u mocht beginnen werken bij de inlichtingendienst (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk op de hoogte bent dat het niet gebruikelijk is om zomaar te koop te lopen met dergelijke informatie. U verklaart immers dat u de enige was die op de hoogte was van de job die S.(...) uitoefende voor de inlichtingendienst (gehoorverslag CGVS, p. 23). Als u weet dat hij deze informatie verborgen houdt voor anderen, kan er van u verwacht worden dat ook u met een zekere voorzichtigheid omspringt met het verspreiden van uw aanstelling. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw aanstelling, zoals uit bovenstaande reeds is gebleken, kan er bovendien ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u uw vrienden over uw aanstelling verteld zou hebben. Wat betreft uw verklaringen over het feit dat uw nieuw kortgeschoren kapsel er ook voor zou hebben gezorgd dat uw vrienden vermoedden dat u reeds begonnen was met uw werk en dat het duidelijk zichtbaar was dat u werkte voor de inlichtingendienst (gehoorverslag CGVS, p. 22), dient er opgemerkt te worden dat een kapsel alleen in geen enkel geval aantoonde dat u precies bij de inlichtingendienst zou zijn beginnen werken. Op de foto van het attest van de gemeente waarop u uw haar reeds zou hebben geknipt, is bovendien niets speciaals te zien. Gezien het feit u eerst verklaart dat S.(...) geen vriend is, maar een wijkgenoot, om later te vertellen dat hij toch een vriend was (gehoorverslag CGVS, p. 11-12), ontstaan er ook twijfels bij uw verklaringen over het feit dat enkel u op de hoogte was over zijn werk bij de inlichtingendienst. U zou bovendien via een andere oude vriend vernomen hebben dat hij daar werkt (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw vage verklaringen hierover zorgen er dan ook voor dat er ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw aanstelling bij de inlichtingendienst, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die daar het gevolg van zijn. Het is bovendien evenmin geloofwaardig dat u nu als deserteur zou worden beschouwd door de inlichtingendienst (gehoorverslag CGVS, p. 27). De enige manier waarop u bedreigd zou zijn geweest, was via de dreigbrief die u op 18 februari 2012 aan uw garage zou hebben gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wat betreft deze brief dient er opgemerkt te worden dat deze brief door om het even wie kan zijn opgesteld en dat dit document aldus gemakkelijk te vervalsen is. Het document heeft dan ook geen enkele bewijswaarde.

Aangaande uw verklaringen over de twee momenten waarop u gearresteerd werd, omdat u in verdenking werd gesteld nadat er een aanslag was gepleegd, dient er opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze arrestaties nu nog voor problemen zouden kunnen zorgen. Na de eerste arrestatie zou u immers op dezelfde dag nog zijn vrijgelaten. Meerdere buurtgenoten zouden toen zijn meegenomen om veiligheidsoverwegingen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U verklaart bovendien zelf dat het hier ging om een willekeurige arrestatie (gehoorverslag CGVS, p. 18). Bij de tweede arrestatie zou u na 5 dagen zijn vrijgelaten zonder verhoord te zijn geweest. Het feit dat u ook toen werd vrijgelaten zonder te zijn verhoord, wijst aldus in geen enkel geval op persoonlijke vervolging. Wat betreft de verdwijning van uw vader dient er verder opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw huidige problemen gelinkt zijn aan zijn verdwijning in 2008. Hij zou bovendien zijn meegenomen in een periode dat meerdere soennieten werden meegenomen door het Ministerie van Binnenlandse Zaken om informatie te kunnen loskrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Aangezien u sinds zijn verdwijning en uw eerste confrontatie met persoonlijke problemen op 18 februari 2012 geen problemen hebt gehad, lijkt het er niet op dat u momenteel nog problemen zou kunnen hebben die met zijn verdwijning verbonden zijn. Hoewel u na zijn verdwijning met uw moeder, broers en zussen verhuisde naar een andere wijk, zou u maandelijks één tot twee keer zijn teruggekeerd naar uw oorspronkelijke woning waar momenteel enkel nog uw grootmoeder en tante wonen

(gehoorverslag CGVS, p. 4). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij deze verplaatsingen problemen ondervond. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u geen redenen hebt aangehaald die ervoor zorgen dat u in aanmerking zou kunnen komen voor de vluchtelingenstatus.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist. Het militair boekje van uw vader toont louter en alleen aan dat

uw vader in 2000 in het leger zat, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De overlijdensaktes van uw twee neven en uw oom kunnen geen verandering brengen in deze beslissing. Hun overlijdens hebben immers niets te maken met uw huidige problemen. Het attest van de gemeente werd hierboven reeds uitvoerig besproken. Wat betreft de dreigbrief dient er ten slotte nog worden opgemerkt dat dergelijke brief door om het even wie kan zijn opgesteld en dat deze documenten aldus gemakkelijk te vervalsen zijn. Deze brief toont dan ook in geen enkel geval aan dat u bedreigd werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”. Volgens verzoeker stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker haalt aan dat hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat hij de wens had toe te treden tot de militaire inlichtingendienst, en dat hij tegen betaling deze toetreding zou weten te verzekeren via een tussenpersoon. Dit is volgens verzoeker volkomen geloofwaardig in een samenleving zoals Irak, waar corruptie een wijdverspreid fenomeen is. Verder verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal dat hij aan vrienden en kennissen had verklaard dat hij onmiddellijk mocht beginnen voor de militaire inlichtingendienst. Bovendien liet hij zijn kapsel kortscheren, hetgeen duidelijk zichtbaar was en aan de buitenwereld de indruk versterkte dat verzoeker effectief was aangenomen bij de militaire inlichtingendienst. Op basis hiervan volstond het voor verzoeker om door Al-Qaeda te worden bedreigd met de dood en een gegronde reden te hebben te vrezen voor zijn leven. De overwegingen van het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij effectief zou worden aangenomen bij de militaire inlichtingendienst en over een zeer beperkte kennis beschikt, zijn dan ook overbodig en naast de kwestie, aangezien de perceptie van aanwerving reeds volstond voor Al-Qaeda om verzoeker met de dood te bedreigen.

Verzoeker stelt voorts dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het Commissariaat-generaal dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen, die -aldus verzoeker- in zijn geheel bekeken coherent en plausibel zijn en die overeenstemmen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend. Verzoeker voert ook aan dat zijn documenten niet met gebreken zijn behept die wijzen op vervalsing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent te voldoen aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker meent tevens te voldoen aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker zowel problemen heeft met Al-Qaeda als met de militaire inlichtingendienst en vreest te worden vermoord.

2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij daadwerkelijk door de militaire inlichtingendienst zou zijn aangesteld, waardoor er

evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen als gevolg van deze vermeende aanstelling, (ii) nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de twee arrestaties waarvan hij het voorwerp was nu nog voor problemen zouden kunnen zorgen, (iii) wat betreft de verdwijning van verzoekers vader evenmin uit zijn verklaringen blijkt dat verzoekers huidige problemen gelinkt zijn aan diens verdwijning in 2008 en (iv) er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4. Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij tegen betaling deze toetreding zou weten te verzekeren via een tussenpersoon volkomen geloofwaardig in een samenleving als in Irak, waar corruptie een wijdverspreid fenomeen is, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing niet. Vooreerst legt verzoeker als enige document ter staving van deze aanstelling een attest neer van de gemeente dat gericht is aan de militaire inlichtingendienst en waarop zijn adres bevestigd wordt. Van dergelijk attest kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker ook daadwerkelijk tewerkgesteld zou worden bij de militaire inlichtingendienst. Bovendien zou verzoeker enkel van een buurtbewoner, S., hebben vernomen dat hij een opleiding mocht starten en dat hij aangenomen was. Verzoeker legde echter tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot deze persoon, die op geen enkele manier concreet worden weerlegd in het verzoekschrift. Het is ook niet geloofwaardig dat verzoeker aan een job bij de militaire inlichtingendienst zou geraken zonder een sollicitatiegesprek te hebben gehad en door enkel en alleen geld te betalen aan zijn 'vriend' en wat identiteitsdocumenten en een attest van de gemeente op te sturen. Overigens stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers kennis over de militaire inlichtingendienst volstrekt ontoereikend is. Zo kon hij niet eens preciseren wie er aan het hoofd staat van deze organisatie. Van iemand die solliciteert bij de militaire inlichtingendienst en die bovendien zal worden aangesteld binnen deze organisatie, kan er op zijn minst redelijkerwijze verwacht worden dat hij het hoofd van deze organisatie kan vernoemen. Verzoekers verklaring dat zijn kortgeschoren kapsel het vermoeden zou hebben gewekt dat hij begonnen was met zijn werk bij de militaire inlichtingendienst, toont echter geenszins aan dat verzoeker bij inlichtingendienst zou zijn beginnen werken en om deze reden zou zijn bedreigd. Aangezien er, gelet op verzoekers ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen, die hij niet weerlegt, geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas, kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan het bestaan van "*de perceptie van aanwerving bij Al Qaeda*", zoals verzoeker thans aanvoert.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen en dat zelfs zonder documenten het mogelijk zou zijn om op basis van de mondelingen verklaringen te worden erkend, wordt opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker stelt dat zijn documenten niet met gebreken zijn behept die wijzen op vervalsing, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat de door verzoeker neergelegde dreigbrief door om het even wie kan zijn opgesteld. Overigens wordt vastgesteld dat deze dreigbrief een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.5. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, na grondige analyse van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De analyse van de informatie en het besluit worden door verzoeker niet betwist.

2.6. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Er werden geen gegronde middelen aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF